

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Hajnali indulás**

1. A korhadt küszöb

Mirella

A gázló túloldalán sűrű, nyirkos fenyves fogadja őket. A víz lemosta a szekér kerekeire tapadt sár nagyját, így a mozaikszerűen kiterülő száraz lombkorona alatt alig hagynak látható nyomot. Borda feszülten méregeti a fák közötti sötétséget, keze a kés nyelén pihen, míg Mirella nesztelenül int neki a megállóért. Elérték a kis tisztás szélét, ahol a fák mögött egy félhomályba burkolózó, magányos ház körvonalai bontakoznak ki.

– Megvagyunk – suttogja Mirella, miközben óvatosan a szekér platója felé lép. A nedves szoknya hidegen tapad a lábára, de ügyet sem vet rá. – Figyelj, Borda, amíg meg nem bizonyosodunk, hogy üres a porta.

A ház elhagyatottnak tűnik, ablakai sötétben tátonganak a holdfényben. Mirella óvatosan félrehúzza a nehéz, átázott ponyvát. A deszkák alatti szűk zugban egy remegő, kormos arcú kisfiú gubbaszt, tágra nyílt szemekkel figyelve a mozdulatait.

– Nincs semmi baj, kisapám, túljártunk a hajdúk eszén – mondja Mirella halkan, és meleg, biztató mosolyt villant rá, miközben kinyújtja felé a kezét. – Gyere ki, a vadvízen már biztonságban átjutottunk.

A gyermek megkönnyebbülten sóhajtva ragadja meg Mirella kezét, és előmászik a sötét búvóhelyről. Borda egy pillanatra elengedi a fegyverét, és szótlanul felsegíti a fiút a puhább talajra, ám tekintete hamar visszatér a sötét ablakokra. A ház néma csendben várja őket.

2. Kihűlt tűzhely védelme

Mirella

Mirella gyengéden felsegíti a megriadt gyermeket a szekér mellé, majd egy vastag, száraz pokrócot kanyarít a vállára. A fiú még mindig remeg, de a nő meleg pillantásától lassan visszatér az arcába a szín. Borda közben int a fejével: a ház ajtaja ugyan félig nyitva áll, de odabent csak a kihűlt hamu és az elhagyatott otthonok áporodott szaga fogadja őket.

– Nem kell félned, kisfiam. A hajdúk már jó messze járnak, a víz pedig eltüntette a nyomainkat – suttogja Mirella, és előhalász a tarisznyájából egy darabka aszalt szilvát

meg egy karéj puha kenyeret. A gyermek falánkan csap le az ételre, mintha napok óta nem evett volna egy árva falatot sem.

Mirella halk léptekkel közelebb inti Bordát a falak védelmébe. A férfi éber szemekkel pásztázza a lombok mögötti sötétséget, miközben tekintete egy pillanatra a szekér dupla aljára téved, ahol a megszerzett adólajstrom lapul biztonságban. A nehezen megszerzett pergamen védve van, s velük együtt most a kis jövevény is menedéket lelt.

– Látod, Borda? A sors nemcsak lajstromot adott a kezünkbe ma éjjel, hanem egy védtelen lelket is – mosolyodik el halkan Mirella. – A kunyhó üres, bekuckózhatunk kora hajnalig, míg a lovak pihennek.

Borda bólint, majd átlépve a gerendák árnyékát, biztonságos sarkot keres a gyermeknek és Mirellának. Az éjszaka csendjében a fenyves morajlása kíséri őket, míg a szekér rejtekén lapuló papírok a kapzsi adószedők veszét ígérik.

3. Hajnali indulás

Mirella

A hajnal első hűvös derengése még alig törte át a parti füzek sűrűjét, mikor Borda már halkan neszezve ellenőrizte a hámokat. A szekér mélyén, a ravaszul kialakított dupla padlózat rejtekében háborítatlanul lapult a zsákmányolt adólajstrom. Az éjszaka megadta a kellő pihenőt, de a kapzsi tisztartók és a hajdúk nem aludtak örökké, így ideje volt továbbállniuk.

Mirella gyengéden ébresztette a szalmán szunnyadó kisfiút. A gyermek riadtan pislogott a homályban, de a nő meleg mosolya és simogatása nyomán azonnal elillant a félelme. Mirella óvatosan átemelte a kis jövevényt a szekér bakjára, és szorosan betakarta a vastag posztóköpennyel, nehogy a nyirkos hajnali pára átjárja a csontjait.

Borda még egy utolsó, éber pillantást vetett a mészégető elhagyott kunyhójára. Egy fenyőággal elsimította a bejárat előtt hagyott friss lépteik nyomát, biztosítva, hogy a gyanútlanul errefelé portyázók csak egy rég elfeledett, üres menedéket találjanak. A nehezen megszerzett pergamenek biztonságban pihentek, a kölyök pedig végre oltalmat lelt náluk.

– Na, fiacskám, most pedig megmutatjuk a gőgös uraságnak, merre lakik a szegények igazsága – kacintott a gyermekre Mirella, majd felpattant Borda mellé. A gyeplő halk

rezdülésére a szekér zökkenve megindult, s a kormos falakat maguk mögött hagyva belevesztek a ködös dűlőút oltalmába.